

DŽON
MARS

OVNAJ
PRAVI

Koliko daleko biste išli da
pronađete svoju srodnu dušu?

Prevela Tatjana Bogunović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2019.

*Dovoljno je da voliš ili da si voleo. Ne traži ništa više od toga.
To je najređi biser u mračnim pukotinama života.*

Viktor Igo, *Jadnici*

Hvala što ste izabrali **DNK partner®**, prvi globalni **NAUČNO POTVRĐENI TEST**, koji vam 100% garantuje da ćete pronaći **idealnog partnera**, osobu u koju ste genetski predodređeni da se zaljubite.

Sa 1,7 milijardi ljudi koji su već pronašli idealnog partnera®, ili se nalaze u našoj bazi podataka, ovo je siguran način da pronađete pravog.

VAŠ IDEALAN PARTNER® JE NA SAMO **TRI KORAKA OD VAS:**

Prijavite se ovde **besplatno**.

Dobićete **besplatan DNK test-set** – samo nam pošaljite bris iz usta u posudi koju vam pošaljemo i mi ćemo pronaći vašeg idealnog DNK partnera u našoj bazi podataka.

Odmah nakon pronalaska vašeg idealnog partnera, kontaktiraćemo sa vama. Za **jednokratnu naknadu od 9,99 £** spojimo vas s vašim idealnim partnerom. Čak 82% naših klijenata spojilo se s idealnim partnerom u roku od 7 dana!

Ukoliko u našoj bazi trenutno ne postoji vaš idealan partner – ne brinite! Hiljade novih klijenata svake sedmice pristupa našoj mreži **DNK partner®**, a 98% pronađe idealnog DNK partnera u roku od šest meseci od prijave.

Kompanija DNK partner® nije odgovorna za bilo kakvu direktnu, indirektnu ili posledičnu štetu koja je u vezi s korišćenjem ove usluge, uključujući, ali i ne ograničavajući se na: raskid postojeće veze; povrede ili smrt korisnika, koji nisu rezultat nemara ili kršenja ponašanja kompanije DNK partner®. Kompletne uslove korišćenja usluga kompanije DNK partner® možete pronaći ovde.

POGLAVLJE 1

MENDI

Mendi je bez daha zurila u fotografiju na ekranu računara.

Polugo muškarac, kratke svetlobraon kose, pozirao je na plaži raširenih nogu i spuštenog ronilačkog odela ispod struka. Imao je bistre plave oči. Široki osmeh otkrivao je dva savršena reda belih zuba i gotovo da je mogla da oseti slanu vodu koja kaplje s njegovih grudi na dasku za surfovanje, položenu kraj njegovih nogu.

„O bože!“, prošaptala je i izdahnula vazduh koji nije bila ni svesna da sve vreme zadržava. Osećala je kako joj prsti trnu i kako polako crveni. Pitala se kako bi njeno telo reagovalo na njega uživo kad ovako reaguje na fotografiju.

Kafa u njenoj plastičnoj čaši već se ohladila, ali to je nije sprečilo da je popije. Sačuvala je fotografiju i smestila je u novoootvoreni folder na desktopu, pod imenom *Ričard Tejlor*. Pogledala je okolo da bi se uverila da niko ne vidi šta ona to radi u svom delu kancelarije, ali niko nije obraćao pažnju na nju.

Mendi je spustila strelicu niz ekran da pogleda i ostale fotografije u njegovom Fejsbuk albumu *Okol sveta*. Mnogo je putovao, primetila je, i bio je na mestima koje je ona videla samo na TV-u ili filmu. Na brojnim fotografijama pozirao je u barovima, na stazama, pored hramova i znamenitosti, uživajući na zlatnim plažama i uzburkanim vodama. I retko gde je bio sam. Svidelo joj se to što je delovao kao veoma društvena osoba.

Željna da sazna više, pogledala je ranije datume u hronologiji njegovog profila, pogledala je slike iz vremena kad je prvi put pristupio društvenim mrežama kao srednjoškolac, pa tokom tri godine fakulteta. Bio joj je privlačan čak i kao smešni tinejdžer.

Nakon sat i po zurenja u skoro čitavu istoriju ovog zgodnog stranca, Mendi je prešla i na njegov nalog na Tviteru, da vidi šta to on želi da podeli sa svetom. Ali on je sve vreme pričao samo o usponu i padu Arsenala u Premijer ligi, i tek povremeno prosleđivao tuđe video-klipove o životinjama koje padaju ili udaraju o prepreke.

Izgleda da su im se interesovanja mnogo razlikovala, i pitala se, za-pravo, zašto su njih dvoje uopšte spojeni i šta to imaju zajedničko. Onda se setila da više ne mora da pretražuje različite sajtove i aplikacije za pronalaženje partnera; DNK partner se zasnivao na biologiji, hemiji i nauci – što ona zasigurno nije mogla da razume, ali je svim srcem verovala u to, kao i milioni drugih.

Mendi je onda prešla na Ričardov profil na Linkdinu, gde je otkrila da od pre dve godine, kada je diplomirao na Univerzitetu u Vusteru, radi kao lični trener u gradu otprilike šezdeset kilometara od njenog. Nije ni čudo što ima takvo telo, pomislila je, i zamislila kakav bi bio osećaj imati ga na sebi.

Nije kročila u teretanu sigurno godinu dana, otkad je njena sestra počela da insistira da prestane da oplakuje propali brak i da se koncentriše na oporavak. Odvela ju je u obližnji hotel s dnevnim spa programom, gde su je masirali, istresli, depilirali, tretirali vrelin kamenjem, osunčali u solarijumu i ponovo masirali, dok joj iz svakog napetog mišića i svake zapušene pore na koži nisu izbili i poslednju misao na bivšeg muža. Moraće smesta da se učlani u teretanu i redovno ide na treninge. Tek treba da smisli kako će se motivisati da redovno vežba, ali je, bez obzira na to, odmah uplatila članarinu preko interneta.

Počela je da zamišlja kako bi izgledala njena i Ričardova deca, i da li bi nasledila očeve plave oči, ili bi bile braon, kao njene; da li bi imala tamnu kosu i maslinasti ten kao ona, ili bi bila svetla kao on. Nasmejala se.

„Ko je to?“

„Isuse!“, povikala je i poskočila od iznenađenja. „Nasmrt si me uplašila!“

„Onda ne bi trebalo da gledaš porniće na poslu.“ Olivija se iscerila i ponudila je *haribo* bombonama. Mendi je odbila odmahujući glavom.

„Nije pornić, to je stari prijatelj.“

„Da, da, kakogod. Mada, pripazi se Čarlija, tražiće neke podatke o prodaji.“

Mendi je prevrnula očima i pogledala na sat u uglu ekrana. Shvatila je da će, ako ne počne ubrzo da radi, morati da nosi posao kući. Pritisnula je malo crveno *x* u uglu ekrana i napsovala svoj hotmejl, pretpostavljajući da je imejl koji potvrđuje registraciju na sajtu DNK partner samo običan spam. Stajao je u folderu za đubre čitavih šest meseci, dok ga nije, ranije tog popodneva, slučajno otvorila.

„Mendi Tejlor, supruga Ričarda Tejlora, drago mi je“, prošaputala je. Tada je primetila da nesvesno vrti nevidljivi prsten oko domalog prsta.

POGLAVLJE 2

KRISTOFER

Kristofer se meškoltio dok nije pronašao udoban položaj u fotelji.

Podigao je laktove na naslon i duboko udahnuo da oseti miris prekrivača. Ne štedi na kvalitetu, pomislio je, uveren, po mirisu i mekoći, da ga nije kupila od uličnih preprodavaca.

Dok je ona i dalje bila u kuhinji, Kristofer je bacio pogled po stanu. Živela je u prizemlju zgrade besprekorno renovirane u viktorijanskom stilu, koja je, sudeći po vitražu iznad ulaznih vrata, nekada korišćena kao samostan. Divio se njenom ukusu za keramičke ukrase, uredno poslagane na policama ugrađenim u zidove oko otvorenog kamina. Ali njen izbor knjiga ga je razočarao. Gnušao se posmatrajući ukoričena dela Džejmsa Patersona, Džeki Kolins i Dž. K. Rouling.

Četvrtasti poslužavnik stajao je na sredini glomaznog stočića za kafu, gde su se nalazila i dva daljinska upravljača. Četiri istovetna podmetača bila su savršeno postavljena oko njih. Umirio ga je njen osećaj za simetriju.

Kristofer je prešao jezikom preko zuba, dodirujući parčence pistaća zaglavljeno između sekutića i očnjaka. Pošto nije uspeo da ga ukloni

jezikom, pokušao je noktom, ali i dalje se nije mrdalo, pa je odlučio da, pre nego što ode, pretraži njen ormarić u kupatilu ne bi li pronašao konac za zube. Malo šta ga je toliko nerviralo kao hrana zaglavljena između zuba. Jednom je demonstrativno napustio sastanak s devojkom koja je imala parčence kelja između zuba.

Vibracija iz džepa pantalona zagolicala mu je prepone; što i nije bio loš osećaj. Kristofer je bio prilično rigorozan u vezi s isključivanjem telefona kada to prilika zahteva, i mrzeo je ljude koji to zaborave. Ali danas je napravio kompromisni izuzetak.

Izvukao je telefon i pročitao poruku na ekranu; bio je to imejl od kompanije *DNK partner*. Setio se da im je poslao uzorak pljuvačke, onako iz hira, pre nekoliko meseci, ali tada nisu pronašli njegovu idealnu partnerku. Ali izgleda da sada jesu. Da li bi želeo da plati da dobije kontakt podatke svoje idealne partnerke, pisalo je u poruci. *Da li želim*, pomislio je. *Da li stvarno želim?* Spustio je telefon pitajući se kako izgleda njegova savršena partnerka, a onda je zaključio da je veoma neumesno razmišljati o drugoj ženi dok je u društvu prve.

Ustao je i vratio se u kuhinju, gde ju je pre par minuta ostavio da leži na hladnim pločicama, sa žicom i dalje obmotanom oko vrata. Više nije krvarila, nekoliko poslednjih kapi skupljalo se na okovratniku njene bluze.

Izvukao je digitalnu polaroid kameru iz jakne, napravio dve identične fotografije njenog lica i sačekao da se razviju. Obe fotografije stavio je u tvrdi kovertu A-5 formata, koju je gurnuo u džep jakne.

Pošto je spakovao alat u ranac i napustio stan, Kristofer je sačekao da zađe u senke vrta pre nego što skine plastične navlake za cipele, masku i fantomku.

POGLAVLJE 3

DŽEJD

Džejd se nasmešila kad joj se na ekranu mobilnog telefona pojavila Kevinova poruka.

„Dobro več, lepotice, kako si?“, pisalo je. Volela je Kevinove poruke, iako su uvek počinjale nekom frazom.

„Dobro sam, hvala“, odgovorila je i dodala smajlija na kraju. „Mada sam izmorena.“

„Izvini što ti nisam ranije poslao poruku. Bio sam zauzet. Nisam te valjda iznervirao?“

„Jesi malo, ali znaš kakvo zakeralo mogu da budem. Šta radiš?“

Na ekranu joj se pojavila slika štale i traktora okupanih žarkim suncem. U štali, iza metalnih rešetaka, nazirale su se krave i oprema za mužu zakačena na vimena.

„Popravljam krov na štali. Ne očekujemo kišu, ali baš zato je pametno da to uradimo dok se vreme ne pokvari. A ti?“

„Evo me u krevetu, još sam u pidžami, i gledam ove čudne hotele na sajtu *Lonli planet*, o kojima si mi pričao.“ Džejd je spustila laptop na pod i pogledala u tablu gde je kačila slike mesta koja bi želela da poseti.

„Neverovatno, zar ne? Trebalo bi da putujemo po svetu i da ih jednog dana sve posetimo zajedno.“

„Zbog ovoga poželim da sam uzela godinu dana slobodno nakon fakulteta i otišla na putovanje s prijateljima.“

„Zašto nisi?“

„Izlišno prokletu pitanje – tamo odakle sam novac ne raste na drveću.“ *Kamo sreće da raste*, pomislila je. Njeni roditelji toliko nisu imali novca da je morala sama da plati celokupne studije. Nakon studija, kolege s fakulteta su ostvarivali svoje snove i odlazili na proputovanja Amerikom, a ona je morala da otplaćuje ogromni studentski kredit. Kipela je od besa zbog njihovih konstantnih postova na Fejsbuku, gledajući fotografije na kojima se zabavljaju bez nje.

„Ne bih da prekidam, dušo, ali tata me zove da nahranimo stoku. Poslaćeš mi poruku kasnije?“

„Da li se ti to šališ?“, odgovorila je Džejd, iznervirana što imaju tako malo vremena za razgovor nakon što je čitavu noć čekala da priča s njim.

„Volim te, xxx“, pisao je Kevin.

„Da, kakogod“, odgovorila je i spustila telefon. Trenutak kasnije, ponovo ga je podigla i otkucala: „Volim i ja tebe. Xxx.“

Džejd se izvukla ispod jorgana i stavila telefon na punjač na stolu pored kreveta. Bacila je pogled na veliko ogledalo, na čijim ivicama su bile zakačene fotografije njenih prijatelja koji su bili na putovanjima, pa zaključila da mora da smanji tamne krugove oko plavih očiju tako što će spavati duže i piti više vode. Takođe je memorisala da ovog vikenda skrati crvene lokne i da se časti potamnijanjem tena. Uvek se osećala malo bolje kada bi potamnila svoju hronično bledu kožu.

Vratila se u krevet pitajući se koliko bi njen život bio drugačiji da je uzela tu slobodnu godinu i provela je s prijateljima. Možda bi joj to dalo hrabrosti da ignoriše pritisak roditelja da se vrati u Sanderland nakon tri godine u Lafboru.

Pošto je bila prva u svojoj porodici koja je završila fakultet, nisu razumeli zašto je poslodavci ne jure s ponudama za posao od trena kad je diplomirala.

Ali kada su računi za kreditne kartice i zajmove počeli da se gomilaju, nije imala drugog izbora do da se vrati u porodičnu kuću, iz koje je mislila da je zauvek pobegla, ili da bude prva u istoriji koja će u dvadeset prvoj godini proglasiti bankrot.

Mrzela je što je postala ljuta i frustrirana, ali nije znala kako to da promeni. Ljutila se na roditelje što su je primorali da se vrati i počela da se otuđuje od njih. U vreme kada je sebi konačno mogla da priušti da iznajmi stan, jedva da su i pričali.

Krivila je njih i zato što nije uspela da ostvari karijeru u turizmu i što je završila kao recepcionerka u hotelu na obodu grada. To je trebalo da bude samo privremeni posao, ali negde usput joj je postao svakodnevic. Bilo joj je muka što je svi tako nerviraju, žudela je da se vrati životu kakav je nekada zamišljala.

Jedina svetla tačka u njenim danima mrmota bili su razgovori s čovekom s kojim su je uparili na sajtu DNK partner. S Kevinom.

Nasmešila se gledajući najnoviju Kevinovu fotografiju, koja je stajala uramljena na polici s knjigama. Imao je skoro belu kosu i obrve, osmeh od uva do uva i pocrnelo, suvonjavo, ali mišićavo telo. Ni da se trudila, ne bi mogla tako da ga zamisli.

Poslao joj je samo nekoliko slika tokom sedam meseci dopisivanja, ali otkad su prvi put razgovarali telefonom i otkad je Džejd osetila onu drhtavicu o kojoj je dotad čitala samo u magazinima, postala je sigurna da na svetu nema čoveka koji bi joj više odgovarao od njega.

Međutim, sudbina ponekad stvarno može da bude okrutna, jer je smestila njenog savršenog partnera na drugu stranu sveta, u Australiju. Možda će ga jednog dana i upoznati, ako ikada bude skrčila za avionsku kartu.

POGLAVLJE 4

NIK

„Oh, društvo, vi to treba da uradite“, insistirala je Samira, široko se ce-reći, sa đavolskim sjajem u očima.

„Zašto? Ja sam pronašla svoju srodnu dušu“, odgovorila joj je Sali i preplela prste s Nikovim.

Nik se nagnuo preko stola i drugom rukom dohvatio bocu proseka. Sipao je poslednjih nekoliko kapi u svoju čašu. „Da li želi još neko?“, pi-tao je. Nakon što su i ostala tri gosta svesrdno izrazila da žele još pića, pustio je Salinu ruku i uputio se prema kuhinji.

„Ali zar ne želiš da budeš sigurna?“, navaljivala je Samira dalje. „Hoću da kažem, vas dvoje ste tako dobar par, ali zapravo ne znate koga još ima tamo negde...“

Nik se vratio iz kuhinje s bocom – petom te večeri – i krenuo da sipa Samiri.

Dipak je stavio ruku preko čaše svoje supruge. „U redu je, druže, dosta je. Gospođa brbljivica je za večeras dovoljno popila.“

„Ubico zabave!“, prasnula je Samira i napravila grimasu. Onda se okrenula prema Sali. „Samo hoću da kažem da treba da budeš sigurna da si pronašla pravog pre nego što se venčate.“

„To zvuči tako romantično“, dodao je Dipak i prevrnuo očima. „Ali ne treba ti to da odlučuješ umesto njih, zar ne? Ako je njima lepo, ko si ti da im to kvariš?“

„Ipak, nama je test samo pomogao, je li tako? Mislim, već smo znali, a test nam je samo dao potvrdu, dokaz da smo suđeni jedno drugom.“

„Molim te, nemoj da se sad pretvorimo u jedan od onih uobraženih parova koji morališe i misli da je iznad svih.“

„Ne moramo da budemo par da bismo bili uobraženi i samozadovoljni, dragi.“

Sada je Samira prevrnula očima. Ispila je ostatak čaše pod suprugovim budnim okom.

Nik je naslonio glavu na rame svoje verenice dok je kroz prozor gledao odsjaje automobilskih farova i siluete koje se vrte po pločniku ispred paba. Živeli su u preuređenom stanu, koji je nekada bio fabrika, pa su prozori bili preko celog zida, od plafona do poda – tako da su uvek gledali gužvu na ulicama i užurbani gradski život. Ne tako davno, njegove uobičajene večeri sastojale su se od obilaska svih barova u birminghamskim modernim kvartovima, pre nego što zaspi u noćnom autobusu i probudi se daleko od svog stana.

Međutim, prioriteti su mu se skoro preko noći promenili kada je upoznao Sali. Imala je tridesetak godina – pet godina starija od njega – i znao je od njihovog prvog razgovora o Hičkokovim filmovima da kod nje postoji nešto drugačije. U početku njihove veze uzbuđivalo ju je da mu opisuje nove destinacije za putovanja, novu hranu, umetnike i muziku, a Nik je počinjao da dobija drugačiji pogled na svet. Kada bi pogledao u nju i njene neverovatno oštre jagodice, kestenjastu kosu s piksi frizuricom i sive oči, nadao bi se da će jednoga dana njihova deca naslediti od majke i dobar izgled i otvorenost.

Nije bio siguran šta je on imao da ponudi Sali zauzvrat, ali kada ju je za trogodišnjicu veze zaprosio u restoranu na Santoriniju, plakala je tako jako da nije bio siguran da li se sprema da prihvati ili odbije.

„Ako ste vas dvoje najbolji primer onoga što predstavlja idealne partnere, onda sam ja veoma srećan što imam Sal i želeo bih da sve ostane kao i do sada“, zadirkivao ih je Nik, spuštajući naočare da protrlja umorne oči. Posegao je za elektronskom cigaretom i povukao nekoliko dimova. „Zajedno smo već skoro četiri godine, a sada je obećala da će me voleti, poštovati i da će mi se pokoravati, zato sam sto posto siguran da smo stvoreni jedno za drugo.“

„Čekaj malo! Pokoravati?!“, prekinula je Samira njegovo izlaganje s podignutom obrvom. „Samo se ti nadaj!“

„Ti se pokoravaš meni“, samouvereno je dobacio Dipak. „Svi znaju ko nosi pantalone u našoj kući.“

„Ti ih sigurno nosiš, dragi, ali zapitaj se ko ti ih zapravo kupuje!“

„A šta ako, u stvari, nismo?“, odjednom je upitala Sali. „Šta ako nismo jedno za drugo?“

Sve do tada Nik je, očigledno zabavljajući se, slušao Samirine pokušaje da ih nagovori na testiranje za idealnog partnera. Za dve godine, koliko se poznaju, to nije bio prvi put da je potezala tu temu, a Nik je bio siguran da neće biti ni poslednji. Salina prijateljica je u isto vreme bila i ratoborna i ubedljiva. Ali Nik je bio iznenađen Salinom izjavom. Uvek je bila protiv tog pomodnog DNK uparivanja, baš kao i on. „Molim?“, izgovorio je.

„Ti znaš da te ja volim svim srcem i da želim da provedem ostatak života sa tobom, ali... šta ako mi stvarno nismo srodne duše?“

Nik se namrgodio. „Odakle ti sad to?“

„Oh, ne brini, nije to ništa. Ne predomišljam se, niti išta slično.“ Popapšala ga je po ruci, uveravajući ga u svoje reči. „Samo, pitam se da li smo zaista zadovoljni time da *mislimo* da smo stvoreni jedno za drugo, ili bismo ipak trebali to da *znamo*?“

„Dušo, pijana si.“ Nik je izvukao ruku i počeo se po bradi. „Savršeno sam zadovoljan onim što znam, i ne treba mi nikakav test da mi kaže da li sam u pravu.“

„Pročitala sam na netu da je *DNK partner* već uzrok za oko tri miliona razvoda. Ali razvodi više uopšte nisu nešto bitno“, rekla je Samira.

„To je zato što ni brak danas nije ništa bitno“, uzvratio je Dipak. „Postaje potpuno zastarela institucija, pazi šta ti kažem. Uskoro nećemo morati da se zavetujemo nikom ništa, jer će svi biti upareni sa idealnim partnerom.“

„Ne pomažeš mi“, rekao je Nik i pokupio viljuškom mrvicu Salinog čizkejka s malinama.

„Izvini, druže, u pravu si. Hajde da nazdravimo! Za izvesnost slučajnosti!“

„Za izvesnost slučajnosti!“, nazdravili su i ostali i kucnuli se čašama. Sve čaše su dodirnule Nikovu, osim Saline.

POGLAVLJE 5

ELI

Eli je nevoljno prelistavala obimnu listu zadataka koje je trebalo da završi pre kraja radnog dana.

Njena asistentkinja Ula bila je ekstremno efikasna, dopunjavala listu pet puta dnevno i određivala prioritete, iako Eli to nikada nije tražila od nje. I umesto da joj to bude korisno, Eli je često osećala prezir i prema tabletu i prema Uli zbog njihovog konstantnog podsećanja da nije završila sve svoje zadatke. Ponekad bi osetila potrebu da nabije taj uređaj Uli u grlo.

Eli se nadala da će do sada, pošto je sama svoj šef, zaposliti dovoljno ljudi kojima bi rasporedila većinu poslova koje je sama obavljala. Ali kako je vreme prolazilo, postepeno je počela da prihvata etiketu „prokleti kontrol-frik“, koju joj je jednom prilikom nalepio bivši dečko.

Pogledala je na sat. Bilo je jedanaest uveče i upravo je shvatila da je propustila proslavu koju je njen izvršni direktor organizovao u čast rođenja sina. Znala je i da niko više ne veruje njenim obećanjima da će

doći – retko je pronalazila vreme za druženje – i iako je to podržavala i ohrabrivala kod zaposlenih, čak je i subvencionisala korporativni društveni klub, kada je bilo reči o njenom prisustvu, nikada nije imala vremena, uprkos najboljim namerama.

Zevnula je i pogledala kroz veliki kancelarijski prozor. Njena obična kancelarija nalazila se na sedamdeset prvom spratu *Šarda*, a panoramski pogled prostirao se daleko preko Temze, ka živopisnom noćnom nebu osvetljenom milionima svetiljki, dokle god pogled doseže.

Izula je *miju miju* cipele i bosonoga prešla preko debelog belog tepiha, koji je ukrašavao pod, do ormarića za piće u ćošku prostorije. Zaobišla je zalihe šampanjca, vina, viskija i votke, i izabrala rashlađenu konzervu energetskog pića. Sipala ga je u čašu preko šake leda i uzela gutljaj. Kancelarija je minimalistički opremljena, kao i njena kuća, zaključila je. Bez ijednog detalja koji bi nešto govorio o njoj. Ali ako čoveku do toga nije stalo uopšte, mnogo je prikladnije platiti dizajnere enterijera da to odrade.

Za Eli je posao bio prioritet, a ne koliko ima niti na egipatskom prekrivaču za krevet, koliko ima slika Dejvida Hoknija na zidu ili *svarovski* kristala na lusteru u hodniku.

Vratila se za sto i nevoljno bacila pogled na listu zadataka za sledeći dan, koju je Ula već sastavila. Čekala je Andreja, vozača i šefa obezbeđenja, da je odveze kući, gde je planirala da pročita predloge PR odseka za svoj predstojeći govor za medije, o unapređenoj verziji aplikacije. Poboljšana verzija trebalo bi da napravi revoluciju u industriji, tako da je to moralo pažljivo da se obavi.

A onda, u pola šest sledećeg jutra, frizer i šminker trebalo bi da je sačekaju u njenom stanu u Belgrejviji, pre ugovorenog intervjua za televizijske stanice CNN, BBC njuz 24, Foks njuz i Al Džazira. Nakon toga bi trebalo da dâ još jedan intervju novinaru iz *Ekonomista*, da pozira za fotografije za Pres asocijaciju, u nadi da će stići kući pre deset pre podne. Nije baš neki način da se započne subota, pomislila je.

Elin publicista je unapred upozorio novinske agencije da je spremna da razgovara isključivo o poslu, bez pitanja o ličnom životu. Zato je nedavno odbila reportažu u *Vogu*, kao i snimanje s legendarnom Eni

Libovic. Za bilo kakav detalj o privatnom životu dobila bi brojne široke kolumne i globalni publicitet, ali to nije bilo vredno njene privatnosti. Taj segment je već dovoljno istrpeo tokom godina.

Osim što je od očiju javnosti skrivala privatni život, Eli takođe nije želela javno da odgovara ni na kritike prema njenoj kompaniji – to je zaista u celosti prepustila PR timu. Naučila je mnogo iz grešaka pokojnog Stiva Džobsa i njegovog odgovora na probleme s antenom za *Ajfon 4*, i koliko je to tada nanelo štete i brendu i čelnicima kompanije.

Zasvetleo je njen lični mobilni telefon, koji je stajao na stolu. Malo ljudi je bilo privilegovano da ima njen privatni broj ili imejl-adresu: u stvari, samo desetak od 4.000 zaposlenih širom sveta i članova porodice, koje je jedva imala vremena da viđa. Nije da ona ne razmišlja o rodbini – toliko novca je potrošila na familiju tokom godina da bi nadomestila svoje odsustvo – ali se na kraju sve svelo na nedostatak vremena i međusobnog razumevanja. Eli nije imala decu; oni svi jesu. Oni nisu vodili multimilijardersku globalnu kompaniju; Eli jeste.

Uzela je telefon u ruke i prepoznala imejl-adresu na ekranu. Otvorila je mejl iz radoznalosti. „DNK partner – poklapanje potvrđeno“, pisalo je. Namrgodila se. Iako se odavno prijavila na sajt, u prvi mah je pomislila da neko od njenih zaposlenih želi da se našali na njen račun.

„Eli Ejling. Vaš predodređeni par je Timoti, pol muški, Lejton Bazard, Engleska. Pogledajte instrukcije ispod ovog teksta kako biste mogli da pristupite kompletnom profilu.“

Položila je telefon na sto i zatvorila oči. „Ovo je poslednje što mi sad treba“, promrmljala je i ugasila telefon.

POGLAVLJE 6

MENDI

„Je li ti se javio?“

„Je li ti poslao poruku ili mejl?“